

Vítáme vás

Na těchto stránkách bychom Vás rádi seznámili s činností našeho sdružení. Doufáme, že se Vám zde bude líbit a získáte některé nové informace o naší přírodě a myslivosti.

Snažíme se zachovat pestrost a rozmanitost naší přírody, proto Vás prosíme o dodržování těchto pravidel při pobytu v přírodě:

- neodhazujte zde žádný odpad, příroda není smetiště
- chovejte se pokud možno tiše, jinak toho moc nevidíte
- své čtyřnohé miláčky nenechte bez dozoru pobíhat po revíru
- pokud naleznete nějaké mládě zvěře NEBERTE jej do rukou a ZANECHTE jej na místě, tato mláďata NEJSOU opuštěná, jejich matka Vás možná právě zpovzdálí pozoruje
- myslivecká zařízení, krmelce a zásypy určené k příkrmování zvěře neničte a hlavně neberte krmivo z těchto zařízení. Obsahuje léčiva a přípravky určené pouze pro divoce žijící zvěř
- nezakládejte ohniště, nevypalujte keře a starou trávu
- pokud se v honitbě pohybujete na kolech, nejezděte mimo lesní cesty

Myslivost v současnosti

V současné době myslivost navazuje na staleté tradice a zvyky vybudované našimi předky. Musí se však neustále přizpůsobovat moderní době. Příroda se postupně změnila v kulturní krajinu obhospodařovanou člověkem. Bohužel každým dnem díky lidskému hospodaření zmizí z planety jeden živočišný druh. V naší přírodě během 20. století téměř vymizeli původní velcí predátoři jako např. vlk, medvěd a rys. Kritická situace nastala také u drobné zvěře jako je např. koroptev, křepelka, bažant a nyní je to i zajíc. Vše se dělo hlavně díky velkoplošnému zemědělskému hospodaření. S ním je spojené používání umělých hnojiv a pesticidů v nerozvážené míře, výkonné a rychlé mechanizační prostředky a především ignorace všech živočichů v zájmu maximálního zisku. Naopak se u nás začala objevovat řada nepůvodních zavlečených druhů jako např. mýval severní, psík mývalovitý, norek americký, nebo nutrie říční.

Dnešní myslivec se tedy snaží udržet rovnováhu v přírodě a udržuje rovnoměrný stav zvěře v kulturní krajině. Činí tak průběrným lovem zvěře (loví slabší a nemocné kusy), která v honitbě překračuje normovaný kmenový stav (stav zvěře v konkrétní honitbě kdy tato zvěř nepáchá příliš velké škody na lidském hospodaření s krajinou), nebo naopak se pokouší chovat a vypouštět do přírody drobnou zvěř, která již téměř vymizela. Snaží se tedy nahradit roli přirozeného predátora a zanechávat v přírodě pouze nejsilnější kusy zvěře. Bohužel má myslivec v dnešní době mnoho pomocníků, kteří si "k odlovu" nevybírají slabé a nemocné kusy zvěře. Jsou jimi především auta a moderní zemědělská technika. Dále se připojují toulaví psi a kočky, které dokáží dokonale zlikvidovat mladou populaci zajčích a bažantích zvěře.

Co říci na závěr? Myslivost se v současné době řídí zákonem o myslivosti [č. 449/2001 Sb.](#) Podle tohoto zákona je zvěř stále národním bohatstvím. Chovejme se tedy všichni k naší přírodě ohleduplně, ať nemusíme svým dětem mnohé živočichy ukazovat pouze z obrázků starých knížek!

Červen

V měsíci červnu se seznamují mlád'átka spárkaté zvěře s přírodou, objevují se druhé vrhy zajíců, bažanti vodí kuřátka. Na této mladé zvěři dovedou udělat citelné škody nejen toulaví psi a kočky, dravá zvěř, ale také člověk svými hospodářskými aktivitami. Proto prosíme návštěvníky honitby, aby obzvláště v tomto měsíci **nenechávali volně pobíhat své psy, v lukách se právě rodí mlád'ata zvěře.**

Dále žádáme zemědělce, aby při hospodaření na pozemcích postupovali podle §10 zákona o myslivosti 449/2001. **Prosíme o nahlášení místa a doby kosení pícnin a použití chemických přípravků na ochranu rostlin.** Máme ve sdružení několik lovecky upotřebitelných psů, kteří pole před kosením proběhnou, vytlačí mladou zvěř a zachrání tím mnoho života v přírodě. Není smutnější pohled než se naskytne často po sklizni mechanickými prostředky, kdy se na poli objeví spousta rozsekaných těl malých srnčátek, zajíčků, bažantů, aj.

Toulky přírodou

Na této stránce se dozvíte něco málo o zvířátkách, s kterými se při tiché procházce naší českou přírodou, můžete setkat.

Zvěř srstnatá	Zvěř pernatá
Jelen evropský	Bažant obecný
Jezevec lesní	Havran polní
Kuna lesní	Holub hřivnáč
Lasice hranostaj	Hrdlička zahradní
Liška obecná	Jeřábek lesní
Medvěd hnědý	Jestřáb lesní
Ondatra pižmová	Kachna divoká
Prase divoké	Kavka obecná
Rys ostrovid	Koroptev polní
Srnc obecný	Krkavec velký
Veverka obecná	Ledňáček říční
Vlk obecný	Poštolka obecná
Vydra říční	Sluka lesní
Zajíc polní	Sojka obecná
	Tetřev hlušec
	Tetřivek obecný
	Vrána obecná
	Výr velký

Lovecký pes

[Původ psa](#)

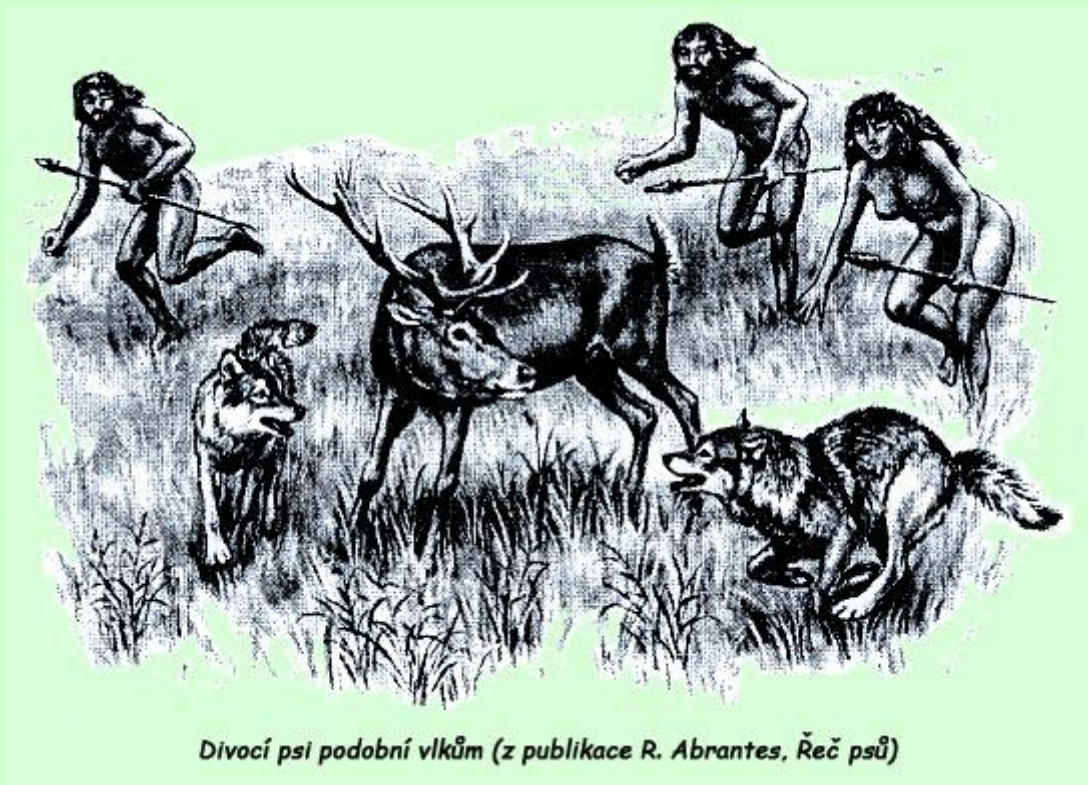
[Rozdělení plemen loveckých psů](#)

[Seznam plemen loveckých psů](#)

[Zkušební řády lovecky upotřebitelných psů](#)

Původ psa

O vzniku psa je několik teorií. V současné době se však odborná veřejnost přiklání k názoru, že předkem psa je s největší pravděpodobností **vlk**. Pro tuto teorii svědčí především nesmírná variabilita vlčí populace, protože největší polární vlci mají údajně až sto kilogramů a naopak malí indičtí vlci váží o málo více než vykrmený jezevčík. Pro vlčí předky hovoří také některé anatomické znaky, především je to hmotnost srdce a mozku. **Šakalové** jako další z potencionálních předků mají totiž menší mozek a srdce než vlci a psi. Vzhledem k tomu, že jedním ze znaků domestikace je zmenšování srdce a mozku, je tudíž nepravděpodobné, že by zdomácnění potomci měli tyto orgány větší než jejich předkové. Přesto však určitý podíl šakalů na vývoji psů nelze jednoznačně zamítnout. Psi si totiž značují své teritorium stejně jako šakalové.

Divocí psi podobní vlkům (z publikace R. Abrantes, Řeč psů)

K ochočení a následné domestikaci docházelo postupně asi **před osmi až deseti tisíci lety**. Nejprve si naši předkové ochočovali jednotlivá mláďata vlků, ze kterých vytvářeli postupně izolované ochočené populace a tím vytvořili základ pro jejich zdomácnění. Ochočení vlci se mohli v zajetí křížit pouze mezi sebou a vlivem jejich života ve změněných životních podmínkách se měnilo postupně i jejich dědičné vybavení. Nejprve

došlo ke změně psychických vlastností, protože ochočená zvířata se přestala bát člověka a začala jej považovat za vůdce smečky. Domácí psi se z nich však stali až poté, co došlo v důsledku nového způsobu života ke změnám anatomické stavby těla, při nichž se řada částí a orgánů zmenšila nebo naopak zvětšila. V souvislosti s tím se objevila řada prvků v chování psů, které u jejich předků neznáme. Je to například vytrvalé štěkání, vystavování u ohařů, ochota přinášet nejen zvěř, ale i předměty, a mnoho jiných vlastností, které jsou vlkům cizí.

V rámci domestikace, která probíhala při malé hustotě osídlení, ve víceméně uzavřených lokalitách vznikaly na různých místech různé populace, které se od sebe začaly odlišovat. **Člověk záměrně křížil zvířata**, která uspokojovala jeho požadavky, a z odchovů vybíral pouze ty jedince, kteří mu vyhovovali. Ty pak používal v chovu, a tak postupně vznikala různá plemena ustálená ve vzhledu i vlastnostech. Naši předkové bez hlubších znalostí základů genetiky vytvořili obdivuhodné dílo a zaslouží si náš obdiv. Vznik jednotlivých plemen psů byl vždy ovlivňován způsobem lovu a jejich loveckým využitím typickým pro dané historické období. V dobách, kdy naši předkové používali při lovu chladné zbraně, luky, kuše a kopí, byla populární především plemena **honičů**. Tito psi dokázali lovenou zvěř zastavit a udržet na místě až do příchodu nebo příjezdu lovce, který ji usmrtil. Chovy honičů pracovaly ve smečkách, které vynikaly držením teplé stopy a hlasitostí na stopě (bylo dbáno na sladění hlasových projevů při štvaní) při parforsních honech.

Štvanice na jelena (či jiné spárkaté zvěře) se neobešla bez práce tzv. **vodiče**. To byli těžcí, pomalí a klidní psi, kteří vynikali ve sledování studené stopy vysoké zvěře, na kterou byli nasazeni. Za jejich pomoci byl jelen obeznán a postupně vytlačěn do leže vhodné pro zahájení štvanice. Tady jejich práce končila a na čerstvou stopu byla nasazena smečka honičů, za kterou vyrazili jezdci na koních. V řídce zalesněných rovinách a ve stepích byli používáni k lovu chrti, kteří štvali zvěř na "viděnou" a zpravidla "němě". **Štvanice byly ve středověku velmi rozšířené, oblíbené a ritualizované**. V Anglii byly donedávna pořádány parforsní lovy na lišku, při nichž byli používáni **teriéři** i **honiči**. Teriéra vezl jezdec v sedlové brašně a použil ho k vyhnání lišky z nory. Na její stopu byla potom nasazena smečka honičů, která ji hlasitě štvala. Jestliže se liška znovu ukryla v noře, je opět vyhnána teriérem a štvána smečkou, která ji posléze zadává.

Štvanice zvěře se vyznačovaly značnou dávkou krutosti a jsou z hlediska současného pojetí myslivosti a myslivecké etiky zcela nepřijatelné. Přesto však, že je považujeme za přežilé, měly svůj historický, společenský a kulturní význam. Lov se cvičenými dravci ovlivnil vznik plemen **slídičů** a **ohařů**. K tomuto lovu byli používáni většinou sokoli, rarozi, orli a jestřábi, kteří seděli lovci na ruce. Lovenou zvěř vyháněli buď slídiči, kteří vyháněli z přehledné krytiny před sokolníkem na koni drobnou srstnatou nebo pernatou zvěř. Ten na vypíchnutou zvěř vypouštěl dravce. Pěší sokolníci zase používali ohaře, kteří nalezenou zvěř vystavili, lovec ji sám vypíchl a vypustil za ní dravce. Ohaři byli pro svůj klid a poslušnost používáni i k lovu koroptví do sítí. Pro tento způsob lovu se používali hlavně setři, protože ti při vystavování téměř ulehnu. Vystavené koroptve byly přikryty spolu s ležícím psem sítí zvanou "tyras" nebo "příkrajník" nesenou na dlouhých tyčích. Ohařům, kteří se vyznačovali tímto vrozeným vystavováním v leže, se říkalo "**líhaví psi**". Významným mezníkem v chovu loveckých psů bylo rozšíření střelných zbraní, především zadovek v 1. polovině 19. století. Nové způsoby lovu zvěře vedly k podpoře chovu rozličných plemen ohařů a zároveň k potlačení řady plemen honičů.

Rozdělení plemen loveckých psů

Veškerá plemena psů se rámcově dělí do čtyř kategorií:

1.ovčáčtí, služební a hlídací, 2.lovečtí, 3.společenští, 4.chrti.

Toto základní rozdělení přibližně 400 známých plemen psů schválila Mezinárodní kynologická federace FCI v roce 1987 a od roku 1990 platí podrobnější dělení podle jednotlivých plemen do 10 skupin:

- I. psi ovčáčtí, pastevečtí, kromě švýcarských salašnických psů
- II. pinči a knírači, dogovití psi a švýcarští salašniční psi
- III. teriéři
- IV. jezevčáci
- V. špici a primitivní plemena
- VI. honiči a barváři
- VII. ohaři
- VIII. retrívři, slídiči a vodní plemena
- IX. společenští a doprovodní psi
- X. chrti a příbuzná plemena

Z hlediska myslivecké praxe rozdělujeme používaná plemena do pěti základních pracovních skupin na:

1. [honiče](#)
2. [barváře](#)
3. [ohaře](#)
4. [slídiče](#)
5. [norníky](#)

Toto členění se v podstatě shoduje s členěním FCI a jednoznačně vyjadřuje pracovní použitelnost jednotlivých plemen.

Honiči

Tuto skupiny považujeme za vývojově nejstarší. Jsou to středně velcí až velcí psi (při hodnocení exteriéru psa hovoříme při výšce v kohoutku do 35 cm o malých plemenech, při výšce od 35 do 50 cm o středních a nad 50 cm jsou velká plemena). Honiči dokáží vytrvale běhat a používají se k vyhánění především černé zvěře z rozsáhlých a nepřístupných lesních komplexů. U nás smí být při nadhánkách použiti psi do kohoutkové výšky 50 cm. Honiči pracují samostatně, důsledně drží stopu štvané zvěře a mají velmi dobře vyvinutý orientační smysl, který je nezbytný při jejich práci. Dokáží nadhánět zejména černou zvěř z velké vzdálenosti přímo na svého pána. Podle způsobu jejich hlášení dokáže zkušený myslivec poznat dokonce, i jakou zvěř má pes před sebou. Pro své vynikající čichové schopnosti se honiči úspěšně používají též jako barváři. V polních honitbách s převahou srnčí a drobné zvěře se však neuplatní. Stejně tak je lze těžko použít v mnoha nynějších rozdrobených honitbách.

Zástupci

honičů:

brakýř jezevčíkovitý, bígl, baset, bernský honič, dalmatin, foxhound, karelský medvědí pes, lajky, malý hrubosrstý vendeeský baset, malý modrý gaskoňský honič, rhodénský ridgeback, slovenský kopov, sedmihradský honič, štyrský drsnosrstý brakýř, švýcarští honiči, malý hrubosrstý vendeeský baset.

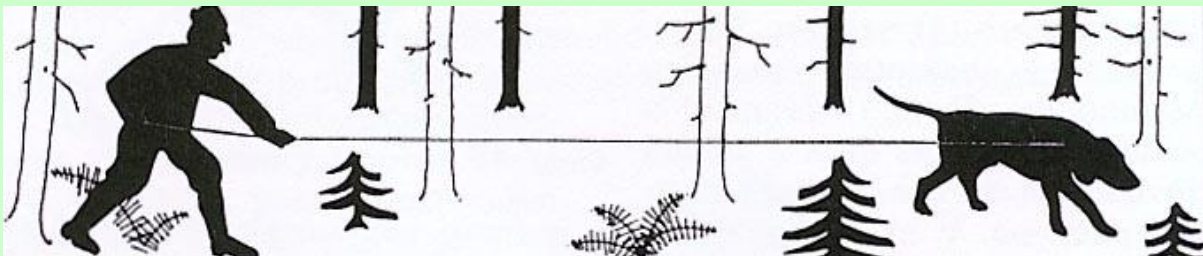
Zkušební řády:

[Zkušební řád pro zkoušky honičů](#)

[Tabulky zkoušky honičů](#)

Barváři

Honičům velmi blízká je pracovní skupina barvářů, kteří jsou také většinou středně velcí a někteří působí těžkopádným dojmem. Díky svému vynikajícímu čichovému vybavení a schopnosti zastavit postřelenou zvěř se používají speciálně pro dosledy postřelené spárkaté zvěře, zejména jelení. Dobře vycvičený barvář musí být schopen při dosledu po vypuštění z vodítka poraněnou zvěř zastavit a hlásit.

Zástupci

barvářů:

bavorský barvář, hanoverský barvář, bladhaund.

[Zkušební řád pro barváře](#)

Ohaři

Nejznámější je skupina ohařů, kteří jsou používáni hlavně v honitbách s drobnou zvěří. Pracují s vysokým nosem a po nalezení zvěř vystavují. Vystavování je jedním z typických znaků domestikace, spočívající v dědičně zafixovaném přerušení útoku na zvěř. Ohaři zůstanou ve strnulé poloze před skokem. Tuto vlastnost je však nutné upevňovat výcvikem. Dobře vycvičení a zkušení ohaři dokáží za ustupující drobnou zvěř tzv. postupovat, a když se zastaví, tak ji opět vystavují. Někteří dokáží i unikající zvěř ustálit, to znamená, že ji oběhnou a vystavují tak, aby byla mezi ním a lovcem. Někteří angličtí ohaři při práci ve dvojici

zase tzv. přiznávají. Jakmile jeden pes začne vystavovat, tak druhý, když to zpozoruje, začne též vystavovat směrem k zalehlé zvěři.

Velkou výhodou ohařů je, že je můžeme používat jak při lovu drobné zvěře na poli i ve vodě, tak při dosedech postřelené spárkaté zvěře. Díky jejich široké použitelnosti jsou ceněni jako všestranně použitelní psi. Ohaři jsou velcí psi, kteří mají v kohoutku výšku většinou okolo 60 cm a jsou dostatečně silní, aby byli schopni přinést uloveného zajíce nebo bažanta. Velká skupina ohařů se podle svého původu dělí dále na dvě dílčí skupiny, **kontinentální** a **anglické**.

Kontinentální ohaři mají tři základní formy, krátkosrstou, dlouhosrstou a hrubosrstou. Krátkosrstým a hrubosrstým se doposud většinou krátily pruty, ale v současné době se stále častěji od této praktiky upouští. Angličtí ohaři jsou pouze krátkosrstí a dlouhosrstí.

Zástupci

ohařů:

anglický setr, auverneský ohař krátkosrstý, bretaňský ohař dlouhosrstý, český fousek, francouzský ohař dlouhosrstý, griffon, gordonsetr, irský setr, irský červenobílý setr, italský ohař, maďarský krátkosrstý ohař, maďarský hrubosrstý ohař, maý musterlandský ohař, německý ohař krátkosrstý, německý ohař ostnosrstý, německý ohař drátosrstý, německý ohař dlouhosrstý, pointer, pudlpointer, slovenský ohař hrubosrstý, výmarský ohař, výmarský ohař dlouhosrstý, výmarský ohař krátkosrstý, velký musterlandský ohař.

Zkušební řády:

[Zkušební řád anglických ohařů](#)

[Zkušební řád ohařů](#)

[Tabulky zkoušky ohařů](#)

Slídiči, retrívři

Do této skupiny patří klasičtí slídiči, a dále do ní byli zařazeni i přinašeči, neboli retrívři. Ti byli dříve řazeni dlouho mezi ohaře, a to i přesto, že nemají vrozené vlohy pro vystavování.

Slídiči pracují podobně jako honiči, ale na menších plochách, houštinách, pasekách nebo v rákosinách. Zde slídí po drobné zvěři, kterou hlasitě vypichují a po ulovení ochotně přinášejí. Je možné je použít i k nadhánění jako honiče a při dosedech postřelené spárkaté zvěře.

Nejrozšířenějším slídičem u nás je **kokršpaněl**, jehož předkové byli chováni v Anglii již ve středověku. Protože Angličané si potrpí na specializaci, tak i kokršpaněla používali především k lovu sluk, které vyháněl z houštin. Mimo slídění ale též rád přináší ulovenou zvěř a nevyhýbá se ani vodě.

Ke slídičům byli přiřazeni **retrívři**, neboli **přinašeči**. Je to též jedna z velmi starých anglických skupin, která byla používána ve spojení s ohaři pro přinášení ulovené zvěře. Při práci ve vodě nemají retrívři konkurenci. Díky své pracovitosti, síle, dobrému nosu a vášni pro aportování se stali snad nejpoužívanějšími loveckými psy na světě.

Zástupci slídičů a retrívřů:

americký kokršpaněl, americký vodní španěl, anglický kokršpaněl, anglický špringr španěl, clumber španěl, curly coated retriever, flat coated retriever, chesapeake bay retriever, irský vodní španěl, křepelák, labradorský retriever, nova scotia duck tolling retriever, sussex španěl, welššpringr španěl, zlatý retriever.

Zkušební řády:

[Zkušební řád pro zkoušky loveckých slídičů](#)

[Tabulky zkoušky slídičů](#)

[Zkušební řád pro zkoušky retrieverů](#)

[Tabulky zkoušky retrieverů](#)

Norníci

Tato skupina psů je velmi početná a její název je odvozen od hlavního způsobu práce - norování. Tvoří ji společně plemena teriérů a jezevčíků. Obojí mají silně vyvinutý lovecký pud, vynikají ostrostí a jsou značně samostatní. Náruživě štvou veškerou zvěř stejně jako honiči. Jezevčíci pracují velmi dobře i jako barváři.

Teriéři jsou velmi starou a specifickou skupinou plemen, kterou pojmenovali s největší pravděpodobností již Římané. Nazývali je zemními psy, nebo psy pracujícími pod zemí, což je latinsky "canes terrarii" (canis = pes a terra = země). Posutpně se tento název změnil na anglický název "terriers", neboli teriéři. Předky dnešních teriérů chovaly již keltské kmeny, které je při kolonizaci nových území postupně dovážely na britské ostrovy. Dovezení psi se tu mezi sebou křížili a tvarovali v podmínkách velmi členitého a pestrého terénu, který byl v minulosti pokrytý nepropustnými pralesy. Pestrost přírodních podmínek byla jednou z příčin vzniku řady teriérských plemen, jejichž charakter byl později geneticky upevněn následnou izolací od jiných skupin psů. Na britských ostrovech se postupně vytvořily tři vývojové linie, nebo spíše podskupiny. Základ nejstarší linie tvořil staroanglický teriér, který již vyhynul, ale jeho potomky jsou velšteriéři a foxteriéři. Z této původní formy ostrovních teriérů vznikl starý skotský teriér se zkrácenými končetinami. Pravděpodobně to bylo následkem mutace a následným záměrným výběrem s ohledem na vhodné uplatnění při norování. Poslední skupina byla vytvořena záměrným křížením starého anglického teriéra s buldoky. Cílem tohoto křížení bylo vyšlechtit psy vhodné pro zápasy s býky, medvědy nebo i mezi sebou. Tak byl položen základ chovu bulteriérů. V současnosti se teriéři nedělí podle vývoje, ale podle velikosti do čtyř sekcí:

1. velcí a střední,
2. malí,
3. typ „bull“,
4. toy teriéři (miniaturní.)

Jezevčíci jsou snad tisíc let staré plemeno a ve vztahu k člověku mají do značné míry privilegované postavení. Díky své vrozené inteligenci vynalézavosti a samostatnosti se z nich stali jak pomocníci při lovu, tak milí společníci. Na jejich vzniku se podílelo mnoho psích plemen a důležitou roli sehrálo i přizpůsobení honičů pro práci v noře. To spočívalo ve zkrácení končetin, zřejmě v důsledku mutace. Pozdější prokřížení s barváři, pointery, pinči a teriéry vznikl pracovně vynikající pes, který je téměř všestranný.

Nejstarší je zřejmě **hladkosrstý** jezevčík. Jeho zkřížením s některým ze španělů vznikl pravděpodobně **dlouhosrstý** jezevčík a na vývoji **hrubosrstého** jezevčíka se naopak podíleli někteří teriéři, zejména Dandy Dinmont teriér. Každý z typu jezevčíků má ještě tři **rázy**, které se odlišují hmotností a obvodem hrudníku.

Zástupci teriérů a jezevčíků:

americký stafordšírský teriér, bedlington teriér, border teriér, bostonský teriér, bulteriér, cairn teriér, český teriér, dandie, dinmont teriér, erdelteriér, foxteriér drsnosrstý, foxteriér hladkosrstý, irský teriér, irský glen of imaal teriér, irský soft coatedwheaten teriér, jack russel teriér, jagteriér, jezevčík hladkosrstý, jezevčík dlouhosrstý, jezevčík drsnosrstý, kerry blue teriér, lakeland teriér, manchester teriér, miniaturní bulteriér, norfolk teriér, norwich teriér, parson russel teriér, patterdale teriér, sealyham teriér, skotský teriér, skye teriér, stafordšírský bulteriér, velšteriér, west highland white terier

[Zkušební řád pro zkoušky teriérů a jezevčíků](#)

[Tabulky zkoušky teriérů a jezevčíků](#)

[Zkušební řád pro bezkontaktní norování, zkouška nováčků \(ZN\)](#)

Seznam plemen loveckých psů

Jedná se pouze o stručný výčet nejčastěji u nás používaných loveckých plemen.

Název plemene	Pracovní zařazení
Anglický kokršpaněl	slídiči, retrívři
Anglický špringr španěl	slídiči, retrívři
Baset	honiči
Bavorský barvář	barvář
Bernský honič	honiči
Bígl	honiči
Bloodhound	barvář
Border teriér	norníci
Brakýř jezevčíkovitý	honiči
Bretaňský dlouhosrstý ohař	ohař
Bulteriér	norníci
Curly coated retriever	slídiči, retrívři
Český fousek	ohař
Český teriér	norníci
Dalmatin	honiči
Erdelteriér	norníci
Foxhound	honiči

Foxteriér drsnosrstý	norníci
Foxteriér hladkosrstý	norníci
Gordonsetr	ohař
Hanoverský barvář	barvář
Chesapeake bay retriever	slídiči, retrívři
Irský setr	ohař
Irský teriér	norníci
Jack russel teriér	norníci
Jagdteriér	norníci
Jezevčík	norníci
Karelský medvědí pes	honiči
Křepelák	slídiči, retrívři
Labradorský retriever	slídiči, retrívři
Lajky	honiči
Maďarský hrubosrstý ohař	ohař
Maďarský krátkosrstý ohař	ohař
Malý musterlandský ohař	ohař
Německý ohař dlouhosrstý	ohař
Pointer	ohař
Sedmhradský honič	honiči

<u>Slovenský kopov</u>	honiči
<u>Slovenský ohař hrubosrstý</u>	ohař
<u>Staffordšírský bulteriér</u>	norníci
<u>Velšteriér</u>	norníci
<u>Výmarský ohař</u>	ohař
<u>Welšspringršpaněl</u>	slídiči, retrívři
<u>Zlatý retrívř</u>	slídiči, retrívři